



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena**

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,  
doctrina excutitur, scripta recensentur

**Origenes**

**Rothomagi, 1668**

Homilia VIII.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-25059**

ἁγίας· προσκυνησας τις ἢ θεὸν ἐν τῇ γῆ τῇ ἀλλοτρίᾳ, ἀπελθούσῃ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἁγίαν ἐν χειρὶ ἰησοῦ· ὃ ἢ δόξα καὶ ὁ κρησπὶς εἰς τὴν αἰώνιον· ἀμήν·

Agatus sit in terram alienam; utique qui adoraverit Deum in terra aliena; abibit ad terram sanctam in Christo Iesu; cui honor & imperium in facula. Amen.

Ο Μ Ι Α Ι Α ὡ .

HOMILIA VIII.

Εἰς τὴν.

(juxta Hieronymum V.)

Κύριος ὁ ποιήσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ· μέχρι τῆς ἑμορῶν ἡπείρου ἀπὸ γῶσσας·

De eo quod scriptum est:

Qui fecit terram in fortitudine sua. Jerem. 10, 12

Interprete S. HIERONYMO.

ΤΡεις οἰοναὶ ἀρετῶν ἀδελφῶν ὁ παρ- φήτικος τῷ θεῷ, ἰσχύϊ αὐτοῦ, καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρονήσιν αὐτοῦ, ἐκείνη ἀπὸν οἰκίον πῖρρον, τῇ μὲν ἰσχύϊ τὴν γῆν· ὁποιήσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ· τῇ δὲ σοφίᾳ τὴν οἰκουμένην· ὁ ἀφορῶσας τὴν οἰκουμένην ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ τῇ φρονήσῃ αὐτοῦ ἐξέ- τευε τὸν ἕσπρον· καὶ ἡμεῖς δὲ πορὸς τὴν ἡμε- τέραν γῆν· λέλεκται γὰρ πορὸς τὸ ἀδάμ· γῆ εἰ· χρεῖαι ἔργου ἢ ἰσχύος τῷ θεῷ· χρεῖαι δὲ διωμάμας τῷ θεῷ ἔχ· οἳοὶ τὲ ἐσῆμεν ἕπιπλέ- σαι τῷ θεῷ, ὅσα εἰ χῆ τὸ φρόνημα ἔστι ἢ σαρκὸς· περροῦσαν δὲ τῆν μελῶν, τῆν ἕπι τῇ γῆς, ἔσται δὲ χῆ τὸ βάλημα τῷ πτόματι· ὅμοι τῶν πτόματι αἰ πορῆσας ἢ σαρκὸς, χῆ τὸ ἀπό- στρον, ἡανατῆναι· κύριος δὲ ὁ ποιήσας τὴν γῆν· εἰ διωμάμα ἰδέν ὃ ἐν τῶν ἰσχύϊ χρεῖα μῶν, ὡς ἐν τοῖς ἀκελεστέροις ἀπὸ χρεῖα πορὸς ἕσπρον, ὅπ ἔσπρον αὐτοῦ ἕπι σῶσῃ· ὃ ψ ἕπι ἰσχύϊ θεῷ χῆ τὸ μεσῶτατον κατῆ· ἔρχεται καὶ ἕπι τὴν οἰκουμένην· οἶδα ψυχῶν οἰκουμένην· οἶδα ψυχῶν ἔρχεται· εἰ γὰρ ὅσα ἔχ τὸ θεόν, ὅσα ἔχ τὸ χρεῖον, τὸ εἰπόντα· ἔργα καὶ ὁ πα- τῆρ μῶν ἑλθούσῃ πορὸς αὐτόν, καὶ μόνου παρ αὐτοῦ πορῶσῃ· εἰ ὅσα ἔχ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ψυχῆ, ἔρχεται ἔστι· οἰκουμένη δὲ ἔστι, ὅσα περροῦσαν θεῷ, ἔτε ἔχ τὸ χρεῖον, ὅσα πνεῦμα ἅγιον ἔστι ἐν αὐτῇ· τῷ θεῷ ἡ ποικίλως καὶ ἀσφῶρας ἐν τῶν χρεῖα τῶν λέγεται ὃ, ἔστι τὸ πατῆρ, καὶ τὸ υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐν τῇ τῶ ἀσφῶρας ψυχῇ· ὁ ρουμ δαεῖδ ἐν τῶν ψαλμῶν τὸ ἔξομολογήσας πορὸς τῶν τῆν πτό- μάτων αὐτοῦ τὸ πατῆρ λέγων· πτόματι ἡγα- μονικῶς ἔρχεται με· πνεῦμα δὲ ἔρχεται ἐν τῶν εἰς ἔρχεται με· καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σε μὴ αἰτανέλης ἀπὸ ἐμῶ· ἡνα τὸ πορὸς πτό-

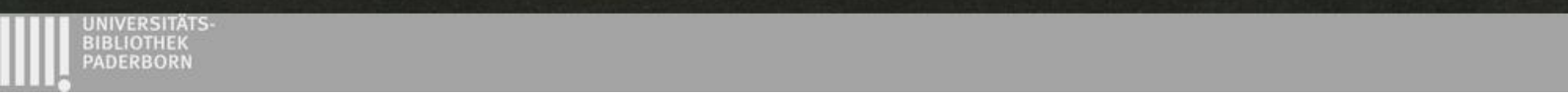
Res quodammodo virtutes assumens Propheta, fortitudinem, sapientiam, atque prudentiam; vnicuique earum propria opera distribuit, fortitudini terram, sapientia orbem terrarum, prudentia cœlum. Audi quippe scriptura ordinem: Dominus qui fecit terram in fortitudine sua, & crexit orbem in sapientia sua, & in sua prudentia extendit cœlum. Et nos igitur in nostra terra (dictum est quippe ad Adam, Terra es) necessariam habemus fortitudinem Dei, quia absque ea impossibile nobis est exequi quod carni repugnet. Cum autem mortificata fuerint membra super terram, tunc parent spiritus voluntati. Siquidem juxta Apostolum, spiritu gesta carnis mortificantur. Dominus ergo qui fecit terram in fortitudine sua. Si autem & ad hanc terram venias, & consideres id quod in Iob scriptum est, juxta emendatissima tamen exemplaria, quomodo statuerit eam super nihilum, invenies fortitudinem Dei in medietate mundi, terram libram sustinere. Veniam vero ad orbem terrarum, qui Græce οἰκουμένη nuncupatur, id est, inhabitatus. Scio animam meam inhabitatam, scio animam meam desertam. Si enim non habet Deum Patrem, si non habet Filium dicentem: Ego & Pater & Spiritus sanctus, & mansioem apud eam faciemus; si non habet Spiritum sanctum, anima deserta est. Habitata autem est, quando plena est Deo; quando habet Christum & Spiritum sanctum. Verum hæc differenter & varie in Scripturis dicuntur, in anima hominis Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum commorari. Nam & David in Psalmo confessionis tres spiritus postulat, dicens: Spiritu principali confirma me. Spiritum rectum innova in visceribus meis. Spiritum sanctum me auferas à me. Qui sunt illi tres Spiritus? Principalis Spiritus, Pater est; Spi-



χειρίζεται τοις εν θεσην καρποικισον, η τοις <sup>A</sup>  
 θεσιν ανθρωπων φορβισι, χειρισαντες τα κα-  
 κα δαπο ην αγαθων, ινα μη κηπι μαλινησαι  
 ουκεις ο θεσος, Δις ο τη Θεσηση τε  
 θεσ εκπασαι τ θεσιν, μη τε ο δικος, αν  
 θεσος. εση γδ και ο δικος θεσος. ως παρθε-  
 σισα, ερησαι. και εξετασε τ θεσιν τη Θεση-  
 ση αυτη. πως εν εκτεινεσαι ο θεσος εκτει-  
 νεισ αυτην τος σφιας; διλδισαι, ως η σοφια  
 εκτεινει εν τα. επιδη εξετασε λοςαι, η ε  
 παρθεσισα. η λεγα εκτασε πια εη λοςαι. B  
 θεσ εκτεινεσαι ο θεσος. και εν τα ογ λεγα-  
 ται θαλαμη. εκτεινει τ θεσιν ωση δερριν.  
 εκτεινεσαι η η ψυχη ημω παρθεσοι \* στω-  
 ταμην, ινα διωθη χειρισαι πτω σφιας τω  
 θεσ. Διλλα γδ ετη ο παρθεσικων επανι λ-  
 θαιου. ελεγομεν παρθεσ τ θεσιν εν Θεσηση  
 γρονησαι. η σαιμυ επ οι τ θεσιν ανθρω-  
 πων φορωμετες, και αβι εισιν θεσος. ει γδ  
 παρθεσ τ αμψαινοτα λεγαται. η η ει, και εις  
 γλω απλωση. παρθεσ τ δικων οση αυ λεγα-  
 θεση. ε ετη η βασιλεια ην θεσιν, θεσος  
 ει, η εις θεσιν απλωση; η Δις η τ ρη-  
 κων λεγησεται παρθεσιν τω ειχνα τω  
 χειου. η η ει, η εις γλω απλωση. Δις ο τ  
 θεσιν, επαν φορβισι τ ειχνα τω επου-  
 νισ, οση η αρμωση λεγαται. θεσος ει, η  
 εις θεσιν απλωση; εκτασε εν ημω εη  
 ηρα θεσιν η επηγα. ετη γδ ετη ηρα, α  
 ετη τ συνην αβις γλω κατα η τον ησασ-  
 ελοτα αυτη ετη τω ης, η μη ησασει. D  
 ετοτα εν θεσιν \* παλι \* ητοι τα συνην τω  
 ηροισ χεια, τα εν τα θεσιν αναη τ η-  
 σασελοτα εν θεσιν, τ φορβισαντα πτω ει-  
 χνα τω ησασελοτα, τα παρθεσικα και αρ-  
 πτω. η απηγα νεφελαις εη εη αβι τω ης.  
 α παρ χεια ετη επαναρβειν, τοις η ειδδον  
 εις ετη ανωσιν η παρθεσιν ην ηρημεριαν.  
 τοις η επηγαηρομοις, η μη παρθεσικησιν,  
 εις σφαιωσαι τωτο, ειτη παρθεσικησιν, η  
 παρθεσικησιν, ειτη επω ποτε νομω η.  
 λεγομεν η τωσ αγιοις εη νεφελαις. ο γδ.  
 η απηγα ος ηως ην νεφελων, η διωσαι  
 ανωφρεσται ετη εη ανωφρεσ νεφελαις. Διλλα  
 η απηγα τω θεσος ην νεφελων ετη, απησιν ακωσιν εντολησ θεσ, η ειδδον παρ εκπαμ-  
 πωσιν ετην, η δαπο πωσιν \* κωμωσιν, ως ησων γδ νεφελων, ως εντελλεται ο θεσ μη  
 βρεχην η βρεχην, η ηραπται. τοις νεφελαις εντελομεν τω μη βρεχην επ αυτων υσων. ετη  
 η ην τωσιν νεφελων, εαν μη υσος η, οση εντελλεται ο θεσ τωσ νεφελαις τω μη βρε-  
 χην ετη τ απηγα η πτω χειαν υσων, \* Διλλα τω ολως ε φαίνεται νεφελαι, ως εν τη  
 ετην βασιλειων η ηραπται. ετη παρ τω χειων τ ανωφρεσ νεφελαι οση ε φαίνεται η ηρα

que in hunc modum extendisse nunc dici-  
 tur cœlum in prudentia. Quomodo autem  
 extendatur cœlum, extendente eum pru-  
 dentia: *Audi quoniam extendi verba, & non*  
*intendisti.* Asserit quippe, extensionem  
 quandam esse verborum similiter ut nunc  
 dicitur cœli; iuxta illud quoque quod in  
 alio loco scriptum est: *Qui extendit cœlum et*  
*pellem.* Extenditur autem anima nostra, quæ  
 prius fuerat contracta, ut possit capax esse  
 sapientia Dei. Verum ut ad propositum re-  
 vertamur, diximus quod prudentia hujus  
 facti in malum sit, & nunc affirmamus eos  
 qui cœlestem hominem portant, esse cœle-  
 stes. Si enim ad peccatores dicitur: *Terra*  
*estis, & in terram ibitis;* quare non dicatur  
 ad iustum, cujus est regnum cœlorum; cœ-  
 lum es, & in cœlum ibis? Dicitur ei qui  
 portat imaginem choici, idest terreni; *Terra*  
*es, & in terram ibis;* quapropter cœlesti, &  
 qui imaginem cœlestis portat, nunc conve-  
 nit dici, Cœlum es, & in cœlum ibis? Vnus-  
 quisque autem nostrum, aut cœlestia facta  
 habet, aut terrena: si terrena facta sunt, ad  
 cognatam sibi terram deducunt eum qui  
 thesaurizat ea in terra, & non in cœlo. Rur-  
 sumque hæc quæ juxta virtutem gesta sunt,  
 thesaurizatorem suum ad propinquas sibi  
 cœlorum regiones subvehunt. Et junxit:  
*Educens nubes ab extremo terra.* Istiusmodi dis-  
 putatio & in Psalmo nuper incidit, & di-  
 ctum est à nobis, quomodo Deus eduxerit  
 nubes ab extremo terra. Quod quidem nunc  
 rursus cogimur retractare, ut hi qui audie-  
 runt, plenissime quæ sciunt reminiscantur,  
 & hi qui non interfuerunt, aut oblii sunt,  
 textum sermonis agnoscant, quem tunc,  
 proiit valuimus, exhibuimus. Diximus au-  
 tem sanctos esse nubes. Etenim hoc quod  
 scriptum est: *Veritas tua usque ad nubes,* non  
 potest referri ad inanimales nubes: sed ve-  
 ritas Dei usque ad illas nubes est, quæ au-  
 diunt mandatum Domini, & noverunt quo  
 pluvias differant, & à quibus eas suspen-  
 dant. De his nubibus dictum est: *Et man-*  
*dabo nubibus meis ne pluant super eam imbrem.*  
 De his enim quæ ex denso aère dicuntur  
 constare, si non fuerit pluvia, non præcepit  
 Deus ne pluant super vineam, aut quam-  
 cunque regionem imbrem, sed omnino non  
 apparent, ut in tertio Regnorum libro legi-  
 mus: quando in tempore siccitatis nubes

MS R.  
 prudentia  
 cœlum fa-  
 ctum sit ad  
 prudentia  
 factum sit.  
 Gen. 3.19.  
 Psal. 139.7.  
 Psal. 35.6.  
 3. Reg. 18.



nulla apparuit, & postea juxta prophetiam Heliae futurae pluvia signum in vestigio hominis offensum est, atque ita post nubem conglobatam imber descendit ad terras. Illis vero quasi subsistentibus nubibus jubetur pluviam continere, cum indigna fuerit anima imbre caelesti & dicitur: Mandabo nubibus ne pluant super eam imbrem. Ita vnusquisque sanctorum nubes est. Moyses nubes erat, & quasi nubes loquebatur: Attende caelum, & loquer, & audiat terra sermonem ex ore meo. Expectentur ut pluvia verba mea. Si non fuisset nubes, numquam dixisset: Expectentur ut pluvia verba mea, & descendant ut vos eloquia mea. Quasi nubes dicebat: Ut imbres super gramen, ut pluvia super fenum, quia nomen Domini invocati. Similiter & Esaias ut nubes loquebatur. Audi caelum & auribus percipe terra, quoniam Dominus locutus est. Et quia ipse nubes erat, & sciebat alias nubes comphretantes sibi, ideo vaticinans aiebat: Mandato nubibus meis ne pluant super eam imbrem. Si autem jam didicimus qui sunt nubes, videamus quomodo Deus educat nubes ab extremo terra. Ait Salvator: Qui vult in vobis esse primus, sit omnium novissimus. Servavit hoc mandatum Paulus, & fuit novissimus in hoc mundo dicens: Puto enim Deus nos Apostolos novissimos ostendit, quasi mortificatos; quasi spectaculum facti sumus in hoc mundo Angelis & hominibus. Si quis ergo sanctus custodiens preceptum Salvatoris factus fuerit in hac vita novissimus, iste fit nubes, & educit Dominus nubes non à primis terre, non à Consulibus, non à iudicibus, non à divitibus: Beati enim pauperes, quoniam vestrum est regnum caelorum. Vides quomodo ab extremis educat Deus has corporeas nebulas? Propterea si volumus nubes fieri, ad quas perveniat veritas Dei, novissimi omnium fiamus, & tam affectu, quam opere dicamus: Puto enim nos Deus Apostolos novissimos ostendit. Quod si non sim Apostolus, licet tamen mihi fieri extremum, ut educens nubes Deus ab extremo terra educat me. Et fulgura in pluviam fecit. Aiunt naturalium caularum scrutatores, quia fulgura ex nubium collisione generentur, in morem silicium duriorum, quos cum comproferis sibi, medius ex his elabitur ignis; atque ita cum fulgure pariter & tonitrua mugire; tonitruo scilicet sonitum indicante concussum, & fulgure

Α ἢ καὶ τὸν λόγον τῆς παρορησίας τῶ ἡλιοῦ ἐμελλεν ὁ νετὸς γίνεσθαι. ἕχρος ἐφάνη νεφέλης ὡς ἕχρος αἰθέρος, καὶ ἐγένετο νεφέλη ποιοῦσα τὸ νετὸν ὡς ἡ ἑσπεραρχῶν μὴ τῆ νεφέλων, κελευόμενον ἢ μὴ εἶναι, ὅταν ἀναξία ἢ ψυχὴ τῆ νετὸν τυγχάνῃ, λέγειται τὸ ταῖς νεφέλαις ἐπελευμένη τὸ μὴ βρέξαι ἐπ' αὐτὸν νετὸν. αὐκοδὸν ἕχρος τῆ ἀγίων νεφέλη ἐστὶ μφοστὲ νεφέλη καὶ, καὶ ὡς νεφέλη ἐλεγε. νεφέλαι ἐξομῆ, καὶ λαλήσει. καὶ ἀκούεται γῆ ῥήματα ὁμομοῦς μὲ. παρορησιασθῶ ὡς νετὸς ὁ ἀπὸ τῆ νεφέλης. καὶ καταπέτω ὡς θρόνος τὸ ῥήματα μὲ. ὡς νεφέλη λέγει. ὡσαύτως ἐπὶ ἀρχοσιν, καὶ ὡσαύτως ἐπὶ χριστῶν ὅτι ἡ νομοκωλία ἐκάλασα. ἡ τὰς ὡς νεφέλη καὶ ἡ νομίας λέγει. ἀκούει ἕχρον, καὶ ἐνοτίζῃ γῆ. ὅτι καὶ ὡς ἐλάλησε. καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς καὶ νεφέλης, ἐλεγε ἢ νεφέλαι τὰς συμπαρορησιασθῶν αὐτῶν. καὶ φησι παρορησιασθῶν. ταῖς νεφέλαις ἐπελευμένη τῶ μὴ βρέξαι εἰς αὐτὸν νετὸν. εἰ ἢ νετὸν ἡμῶν τίνες, εἰσὶν αἱ νεφέλαι, ἡδωρὸν τῶς ὁ θεὸς ἀνάγει ἐπὶ νεφέλαις ἐξ ἐξομῶν τῆς πῶς ἀπὸ ἐξομῶν τῆ γῆς φησὶ ὁ σωτὴρ. ὁ δὲ λαὸς ἐν ἡμῶν ἐπὶ σωτῶν, ἐσὶν πάντων ἐξομῶν ἐπὶ φησὶ τῶν πῶν ἐπιπλῶ παύλους, καὶ ἡ ἐξομῶν ἐν τῆ ταυτῶσμο. ἐξομῶν. δεκά ἢ ὅτι θεὸς ἡμῶν τὰς ἀποστολῶν ἐξομῶν ἀπέδειξεν, ὡς ὁππῶνται. ὅτι διασπῶν ἐξομῶν ταυτῶσμο, καὶ ἀπέδειξεν, καὶ ἀπέδειξεν. εἰς τὸν ἐπὶ τῶν πῶν τῶ σωτῶν ἐπιπλῶ, καὶ ἡ ἐξομῶν ἡμῶν ἐξομῶν ὡς πῶς τῶν τῶν, ὅπως τῶ νεφέλη, καὶ ἀνάγει νεφέλαις ὁ θεὸς, ὅτι ἀπὸ τῆ σωτῶν τῆ γῆς, ὅτι ἀπὸ ἑσπεραρχῶν ἀνάγει νεφέλαις, ὅτι ἀπὸ ἡμῶν ἀνάγει νεφέλαις, ὅτι ἀπὸ πλοσίων. μακροσμοῖ ἐπὶ πῶν τῶν, ὅτι ἡμῶν τῶν ἡ βασιλεία τῶ θεοῦ ὅπως πῶς ἀπὸ τῆ ἐξομῶν ἀνάγει ὁ θεὸς, καὶ σωματοποεῖ τὰς νεφέλαις; ἀπὸ τῶν εἰ βυθῶσμο ἡμῶν νεφέλαι, ἐφ' ὡς φθάνει ἢ ὁλόδοια τῶ θεοῦ, ἐξομῶν πάντων ἡμῶν, καὶ ἐπὶ πῶν ἡμῶν ἐξομῶν καὶ ἀπὸ τῶν τῶ. δεκά ἢ ὅτι ὁ θεὸς ἡμῶν τὰς ἀποστολῶν ἐξομῶν ἀπέδειξε. καὶ μὴ ἀποστολῶν, ἀλλ' ἐξομῶν ἡμῶν ἐξομῶν τῶ, ἡν ὁ θεὸς ἀνάγει νεφέλαις ἀπὸ ἐξομῶν τῆ γῆς ἀνάγει μὲ καὶ ἑσπεραρχῶν εἰς νετὸν ἐπίσει. λέγειται οἱ πατὴρ τῶν θεοῦ, ὅτι ἡ γῆσις τῆ ἀσραπῶν ἀπὸ τῆ νεφέλων ἢ ἀλλήλαις παρορησιασθῶν. ὅτι ἢ συμμῶν τῶ πῶν πῶν ἀπὸ τῆ γῆς, ἡν δύο λίθων παρορησιασθῶν πῶν ἡμῶν, τῶ γῆσις καὶ ἐπὶ τῆ νεφέλων φησὶ παρορησιασθῶν τῆ νεφέλων καὶ τῶ χημῶν τῆ ἡ ἀσραπῶν. ἐξομῶν τῶν ἡ ἀσραπῶν ἡμῶν βροτῶν τῆ, τῆ μὲ βροτῶν ἡμῶν τῆ τῆ τῶ συλησθῶν τῆ νεφέλων, τῆ ἡ ἀσραπῶν ἡμῶν τῶ φῶς. εἰνεόσμο ὁ πῶν ἀπὸ τῶν, ἡν μὲ καὶ τῶ τῶ.

Deuter. 32, 1  
Esaias 1, 2  
Esaias 5, 6  
Marc. 9, 33  
1. Cor. 4, 9  
Luc. 6, 20  
1. Cor. 4, 9  
Psalm. 134, 7

τῆ γῆς ἀνάγει μὲ καὶ ἑσπεραρχῶν εἰς νετὸν ἐπίσει. λέγειται οἱ πατὴρ τῶν θεοῦ, ὅτι ἡ γῆσις τῆ ἀσραπῶν ἀπὸ τῆ νεφέλων ἢ ἀλλήλαις παρορησιασθῶν. ὅτι ἢ συμμῶν τῶ πῶν πῶν ἀπὸ τῆ γῆς, ἡν δύο λίθων παρορησιασθῶν πῶν ἡμῶν, τῶ γῆσις καὶ ἐπὶ τῆ νεφέλων φησὶ παρορησιασθῶν τῆ νεφέλων καὶ τῶ χημῶν τῆ ἡ ἀσραπῶν. ἐξομῶν τῶν ἡ ἀσραπῶν ἡμῶν βροτῶν τῆ, τῆ μὲ βροτῶν ἡμῶν τῆ τῆ τῶ συλησθῶν τῆ νεφέλων, τῆ ἡ ἀσραπῶν ἡμῶν τῶ φῶς. εἰνεόσμο ὁ πῶν ἀπὸ τῶν, ἡν μὲ καὶ τῶ τῶ.

τινὸν νεφέλην, μωσῆς νεφέλην ἑὴν, ἰησοῦς δὲ τὴν  
 νεφὴν ἐπὶ τῆν ἑαυτοῦ. αὐτῶν δὲ ὁμιλιῶσιν ἀλλήλας,  
 καὶ ἀπὸ τῆν λόγων αὐτῶν ἀσφαπὴ τῆν. ἱερε-  
 μίας νεφέλην ἑαυτοῦ. βαρὺν νεφέλην ἑαυτοῦ. ἀφ' ἧν  
 ἔρχεται πνεῦς ἀλλήλας, ἔλθου ἢ ἀσφαπὴ ἀπὸ  
 τῆν λόγων ἱερεμίου καὶ τῆν λόγων βαρὺν. ἕως  
 εἰ διώσασιν, σιωπάζου ἀπὸ τῆν γροφῶν πῆνα  
 πρὸ πον ἀσφαπὴ ἔρχεται. καὶ ἐπὶ τῆν κλητῆν ἀφ'-  
 ἧν καὶ παύλος καὶ σιλβανὸς δύο νεφέλαι ἦσαν.  
 ἦλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, γέροντες ἢ τὸ πτωχὸς ἀσφα-  
 πῆ. ἀσφαπὰς δὲ ὁ θεὸς εἰς ἐπιπέσει, καὶ  
 ἐξήραγεν ἀνέμους ἐκ τῆν θησαυρῶν αὐτοῦ. ὅσα ἀε  
 ἔπι οἱ αἰεταί ἐν θησαυροῖς εἰσιν. \* ἢ ἐξ ἡσά-  
 νθησιν ἢ τῶν φθίσι πρὸ τῶν ἐπιπέσει τῶν πρὸ-  
 ποι ὑφίσταται; ἀλλ' εἰσὶ πνεῦς ἀνέμων θησαυροῦ,  
 πνεῦμα τῶν θησαυροῦ. πνεῦμα σοφίας καὶ σωεί-  
 σιως, πνεῦμα βελήσιν καὶ ἰσχυροῦ, πνεῦμα γνώ-  
 σιως καὶ βίσισι, πνεῦμα φόβου θεοῦ, πνεῦ-  
 μα διώσι, καὶ ἀγάπης, καὶ σωφροσινῶν.  
 καὶ διώσασιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆν γροφῶν σιωπάζου  
 τῶν αἰεταῖς τέττις. τὰ πνεῦμα τὰ ἑαυτοῦ ἐν  
 θησαυροῖς εἰσιν. οἱ θησαυροῖς πνεῦς εἰσιν, ἐν ᾧ  
 εἰσιν οἱ θησαυροῖς τῆν σοφίας καὶ γνώσιως ἀπο-  
 κρυφοί; ἢ τοὶ οἱ θησαυροῖς ἐν χριτῶ εἰσιν. ὁ κει-  
 ρῆν ἐν ἔρχονται οἱ ἀνεμοὶ ἕπι, πᾶ πνεῦμα τὰ  
 ἑαυτοῦ, ἢ ὁ μὲν πρὸ τῆν σοφίως, ὁ δὲ πρὸ  
 ἢ ἔχου γνώσιν, ὁ δὲ πρὸ ὅποτιν ἀναλαβῶν  
 χαρισμα θεοῦ. ἢ μὲν γὰρ ἀφ' ἧν πνεῦματος  
 διώσασιν ἑαυτοῦ. ἀλλὰ ὁ λόγος γνώσιως  
 καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. ἐτέρῃ πῆσι ἐν τῶν αὐτῶν  
 πνεῦμα. ἀνέμους ἐν νεφέλας ἐξίσχαστα τῆ  
 γῆς, καὶ ἀσφαπὰς εἰς ἐπιπέσει, καὶ ἐξή-  
 ραγεν ἀνέμους ἐκ τῆν θησαυρῶν αὐτοῦ. καὶ ἡμεῖς  
 ἀφ' ἧν τὸ θεὸν ἐπὶ τῶν θησαυροῦ τέττις ἐλατῶ-  
 μῶν καταντήσασιν. καὶ εἰσιν ἴνες πολλοὶ θη-  
 σαυροῖ. πᾶ καὶ τὰ πνεῦμα τῆν ἀνεμοῦ ἑαυτοῦ  
 εἰσιν ἀναπαύσις ἐν τῶν θησαυροῖς τῶν θεοῦ.  
 ὁ δὲ λέγου τῶν ἐστίν. ἢ ἀνάσις τῆν νεκρῶν  
 ἐν τῶν ἑαυτοῦ. φησὶ γὰρ ἀπὸ τοῦτος. ἔνασος ὁ  
 ἐν τῶν ἑαυτοῦ. καὶ ἐπὶ μὴ ὡς ἔτι καὶ  
 συμπερίσει τῶν ἑαυτοῦ. πᾶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ  
 ἐν τῶν θησαυροῦ θεοῦ, καὶ πᾶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἐν ἐτέ-  
 ρῃ θησαυροῦ θεοῦ. καὶ τῶν ἑαυτοῦ πᾶσι εἰ  
 ἐν ἄλλῃ θησαυροῦ. ἢ τοὶ μὲν τῶν πᾶσι εἰ θη-  
 σαυροῖ ἑνα ἔχου θησαυροῦ ἐν ᾧ καποικῶσι.  
 εἰς αὐτῶν τῶν παύλου λέλεκται. ἐν ᾧ εἰσιν οἱ θησαυροῖ καὶ τῆν σοφίας καὶ τῆν γνώσιως ἀποκρυ-  
 φοί. καὶ ὡσφρ κῶμοι τῆν ἐνα πολέσι μὲν καὶ ἐπὶ ἀφ' ἧν πολλῶν μὲν καὶ ἐπὶ ἀφ' ἧν πολλῶν μὲν καὶ ἐπὶ ἀφ' ἧν  
 ἔρχου ἐπὶ τῆν θησαυροῦ τῆν θησαυροῦ, τῆν κλειοῦ τῆν κλειοῦ, τῆν βασιλεία τῆν βασιλείων,  
 ἐπὶ ἀφ' ἧν ἑαυτοῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ  
 ἐπὶ ἀφ' ἧν ἑαυτοῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ τῶν πᾶσι εἰ θησαυροῦ

A excussi luminis claritatem. Si intellexisti  
 exemplum, considera nunc nubes rationa-  
 les. Moyses nubes erat: Iesus Nave nubes  
 erat: isti si secum loquantur, ex sermone-  
 bus eorum fulgura micant. Hieremias & Ba-  
 ruch nubes erant, sermocinentur invicem,  
 & videbitis rutilare fulgura. Potes & tu ipse  
 de Scripturis sanctis in hunc modum inve-  
 nire concursus, ex quibus ignis emittatur.  
 Vt autem ad Novum Testamentum venia-  
 mus; Paulus & Sylvanus duæ nubes in  
 vnum convenerunt, & ecce totum mundum  
 Epistolæ eorum fulgore illuminant. Fulgura  
 in pluviâ fecit, & eduxit ventos de thesauris  
 suis. Ergone hi venti qui super terram per-  
 flant in thesauris Dei sunt, & non horum  
 est natura manifesta, quomodo & quæ ra-  
 tione subsistant? Sed sunt quidam vento-  
 rum thesauri, thesauri spirituum, \* Spiritus  
 sapientia & intellectus, spiritus consilij &  
 virtutis, spiritus scientia & pietatis, spiri-  
 tus timoris Dei, fortitudinis, & dilectionis  
 & charitatis. Potes & ipse de Scripturis hos  
 ventos congregare, & istorum spirituum  
 invenire thesauros. Vbi sunt isti thesauri?  
 C utique in quo thesauri sunt scientia abscon-  
 diti, \* in Christo fedem habent. Iude oriun-  
 tur hi spiritus, vt alius sapiens sit, alius fide-  
 lis, alius eruditus, & alius aliud donorum  
 Dei possideat. Alij enim per spiritum datur  
 sermo sapientia, alij sermo scientia iuxta eun-  
 dem spiritum, alij fides in eodem spiritu. Eduxit  
 ergo nubes ab extremo terre, fulgura in pluviâ  
 fecit, eduxit ventos de thesauris suis, & iuxta  
 misericordiam Dei ad hos thesauros nos  
 occursuros speramus. Et quia plures sunt  
 thesauri, forte iuxta ordinem resurgentium  
 erit & requies in thesauris Dei. Quod au-  
 tem dico istiusmodi est. Resurrectio mortuo-  
 rum in quibusdam ordinibus futura est. Ait  
 quippe Apostolus: Vniuscuique autem resur-  
 get in suo ordine, & non vt libet miscentur  
 ordines resurgentium: alius ordo erit in illo  
 & in illo thesauro Dei; & alius ordo in alio  
 & in alio thesauro Dei. Isti omnes thesauri  
 vnum habent thesaurum, in quo sunt thesau-  
 ri sapientia & scientia absconditi. Et quomo-  
 do possideo vnam & pretiosissimam margari-  
 ritam per plures alias margaritas; sic venio  
 ad thesaurum thesaurorum, & dominum  
 dominorum, & regem regum, cum dignus  
 fuero spiritibus in Dei thesauris commo-  
 rantibus. Eduxit enim ventos de thesauris suis.  
 Infatuatus est omnis homo ab scientia. Si omnis  
 homo infatuatus est ab scientia, & Paulus

\* MSS. R. Theauri sapientie

\* l. f. hi in

1. Cor. 12, 8:

1. Cor. 15, 23:

Coloss. 2, 2:

1. Pet. 2, 14:



homo est, Paulus infatuatus est ab scientia. Ex parte cognoscimus. & ex parte prophetamus. Infatuatus ab scientia, videns per speculum, videns in enigmate, portiunculam quamdam videns, & si sic expedit dicere, ipsius quoque portiuncula partem minimam recognoscens. E contrario autem

\* MSS. R. ut intelligeres leg. intelliges

\* intelligis quid sit: Infatuatus est omnis homo ab scientia. Comparatione peccatorum Hierusalem, Sodomorum peccatum iustitia est. Iustificata est enim (ait) Sodoma ex te. Quomodo ergo non habent iustitiam Sodomorum peccata per se, sed ad collationem majorum scelorum iustificantur: sic e contrario scientia Pauli ad illam caelestem scientiam, ad illum consummatum lectio-

Ecdes 7. 14

nis intellectum stultitia reputatur: Idcirco infatuatus est omnis homo ab scientia. Tale quiddam Ecclesiastes arbitror deprehendens effatus est: Dixi, sapientia efficiar; & ipsa elongavit se a me longius quam erat. O alta profunditas, quis inveniet eam? Volumus quiddam (si licet) audenter dicere; quoniam hoc quod descendit in mundum, evacuavit seipsum, ut evacuatione eius mundus completetur. Si autem hoc quod descendit in mundum evacuavit se, evacuatio

1. Cor. 1. 25

ipsa sapientia est: quoniam quod fatuum est Dei, sapientius est hominibus. Si ego dixissem fatuum Dei, quomodo aucupes sermonum meorum, & semper dedisti ad criminandum, venenatas in me linguas vibrarent? Nunc vero Paulus quasi sapiens, & potestatem habens Apostolicam, ausus est dicere, omnem sapientiam terrenam, quae in se, quae in Petro, quae in ceteris Apostolis, quae in istum mundum descenderat, stultitiam esse Dei. Ad comparationem quippe illius sapientiae, quam terrenus non capit locus, ad illam sapientiam quae caelestis est, quae mundi limitem excedit, hoc quod descendit ad homines fatuum Dei est. Verum id ipsum fatuum Dei sapientius est hominibus: quibus hominibus? non utique stultis, sed sapientibus: dicas licet? sapientibus sa-

\* MSS. R. Sapientes saeculi istius sive principes, sive vates istius sapientibus

1. Cor. 1. 25

\* MSS. R. Non in gloria sua infatuavit sapientiam mundi, ut esse stultitiam arguatur.

culi istius, sive principibus, sive vanis istis sapientibus saeculi, hoc quod exposuimus, fatuum Dei sapientius est hominibus. Mirabile quiddam volumus inserere: quoniam sapientia mundi stultitia est apud Deum, & infatuavit Deus sapientiam mundi, nec potest capere sapientiam mundi, ut esse stultitia arguatur. Neque enim dignatur sapientia

ei peris τῆ ἀγίας τὸ τὸς, εἶτε ἀρχόντας, εἶτε πατριάρχας, ἢ ἀρχόντων τῆ ἀγίας τὰς τὸ λόγος. ἢ ἡ σοφία τῆ κόσμου σοφία πατρὶ τῆ θεοῦ ἐστίν, καὶ ἐμάραται ὁ θεὸς τῆ σοφίας τῆ ἡ ἐλεγχθῆ σοφία ἢ τῆ κόσμου σοφία ἀγαθίζονται γὰρ ἡ σοφία τῆ θεοῦ σοφία τῆ κόσμου, ἡ ἐλεγχθῆ σοφία αὐτῶν. ἀλλ' ὀλίγη τις σοφία ἐστίν. ἡ ἀγαθὸν μωροὶ τῆ

A γνώσεως, ἐκ μέρους γνώσεως, καὶ ἐκ μέρους πατριάρχων, ἐμαρατῆς δὲ τῆ γνώσεως, δι' ἰσοπέδου βλέπων ἐν ἀνιγμάτι, βλέπων πολυτροπῶς, καὶ, εἰ ἐστὶν εἰπεῖν, ἀπειροεμπειροῦν βλέπων ἐν κατὰ λαμβάνειν τῆ παραγωγῆς τῆ ἐναντίας ἢ νοητῆς τῆ ἐμαρατῆς πᾶς ἀδελφός δὲ τῆ γνώσεως ἐστὶν ἀμάρτηματα τῆ ἱερουσαλήμ. ἀμάρτηματα καὶ σόδομων. ἀλλὰ συγκρίσει τῆ χιλιῶν ἀμάρτημα τῆ ἱερουσαλήμ, διεκιοστώ ηὐτὸ τὰ σόδομων ἀμάρτηματα. ἡ διεκιοστώ γὰρ, φησὶ, σόδομος ἐκ σὲ ὡς ἄρτιν ἔχει διεκιοστώ τῆ σόδομων ἀμάρτηματα, ἀλλὰ ἀδικία. ὡς σοφός τῶν πλείων ἢ ἀδικίας διεκιοστώ ἐστίν. ἔπος ἐκ τῆ ἐναντίας γνώσεως ἡ ἴσα παύλα γνώσεως, ὡς σοφός τῶν γνώσεων ἐκείνων τῶν ἴσων ἐν τῆς ἱεροσολέων, ὡς σοφός τῶν τεχνῶν γνώσεων, σοφία ἐστίν. ἡ δὲ τῆ ἐμαρατῆς πᾶς ἀδελφός δὲ τῆ γνώσεως τοιοῦτον ἡ ὅμοια καταλαμβαίνων ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐλεγχ. εἶπα, σοφιστήσομαι. ἢ αὐτῆ ἐμαρατῆς ἀπ' ἐμῶν μακρῶν ἡ ἀμάρτημα καὶ βαρὺ βάρος. τίς ἄν ἴσῃ; μέλλει ἡ ἐπιπλημῶν ὁ λόγος, ἢ λέγειν. ἢ πῶς ἐπιδημῶσαι τῆ βίᾳ ἐκείνων ἰσῶν, ἢ πῶς κενώματα αὐτῶν πληρωθῆ ὁ κόσμος. εἰ ἢ ἐκείνων ἐκείνο τὸ ἐπιδημῶσαι τῆ βίᾳ, αὐτὸ ἐκείνο τὸ κένωμα σοφία ἡ ὅτι τῶ μωροὶ τῆ θεοῦ, σοφώτεροι τῶν ἀδελφῶν ἐστίν. εἰ ἐγὼ εἰρήκειν τὸ μωροὶ τῆ θεοῦ, πῶς ἀν' οὐρανῶν ἐκάλουσαί μοι; πῶς ἀν' ἐμῶν ἰσῶν μοι; πῶς ἀν' ἡλίων ἡ ἐρημῶν τῆ νομιζομένων καὶ αὐτοῖς καλῶν, τῶν τῶ ἡ ὅμοια, ἢ καλῶς εἰρημῶν κατατρηθῆναι, διὸ πῶς ἰσῶν τῶ μωροὶ τῆ θεοῦ, νῦν ἢ καλῶς ὡς σοφός, καὶ ἰσῶν ἡ ὅμοια ἐλεγχ. ἐπιστολικῶν, ἐπολιμῶν εἰπεῖν, πᾶσαι τῶ ἐπιπλημῶν σοφίας, ἢ τῶ ἐν αὐτῶ, καὶ τῶ ἐν πῆρ, καὶ πῶς ἐπιστολῶν, πᾶσαι τῶ ἐπιδημῶσαι τῆ κίση ἐστίν τῶ μωροὶ τῆ θεοῦ. ὡς γὰρ σοφός ἐκείνων τῶ σοφίας τῶ ἡ ἀγαθῶν, τῶ ἡ ἀγαθῶν, τῶ τῶ ἐπιδημῶσαι μωροὶ τῆ θεοῦ. ἀλλὰ τῶ τῶ μωροὶ τῆ θεοῦ σοφώτεροι τῶ ἀδελφῶν ἐστίν. πῶς ἀδελφῶν; ἢ τῶν μαρῶν λέγω, ἀλλὰ σοφώτεροι ἐστίν καὶ τῶν ἀδελφῶν. καὶ τῶ σοφός ἐστίν, ἢ ἀρχόντων τῆ ἀγίας τὰς τῶ λόγος. ἢ ἡ σοφία τῆ κόσμου σοφία πατρὶ τῆ θεοῦ ἐστίν, καὶ ἐμάραται ὁ θεὸς τῆ σοφίας τῆ ἡ ἐλεγχθῆ σοφία ἢ τῆ κόσμου σοφία ἀγαθίζονται γὰρ ἡ σοφία τῆ θεοῦ σοφία τῆ κόσμου, ἡ ἐλεγχθῆ σοφία αὐτῶν. ἀλλ' ὀλίγη τις σοφία ἐστίν. ἡ ἀγαθὸν μωροὶ τῆ

θεός ἐστίν, ἵνα τὸ τῶν πατρῶν θεοῦ μωροῦ τῆς θεοῦ  
 μαρτυρῆς ἢ σοφίας τοῦ κόσμου, καὶ ἐλαττωθῆ· ἢ γὰρ  
 ἔφερον ἢ σοφία τῆς σοφίας τῶν τῶν σοφίαν τῆ  
 θεοῦ· ὅτι ἐπὶ τῷ δειγμάτων, ἵνα νοήσῃς ὅτι π  
 μωρον τῆς θεοῦ ἰσοπέθει τῶν σοφίαν τῆς σοφίας.  
 διδάσκει μὴ ἀγαθὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ με εἰδέναι  
 πολλὰ καὶ πλείονα, αἴτις πᾶσι ἀνοήτων, καὶ ἀ  
 παιδῶν, καὶ μηδὲν σιωπῆσαι, καὶ μὴ ἀγαθῶν  
 ζῶντων ἕως λόγων ἡμεῶν ὅσοις δὴ ποτε.  
 ἀγαθὰ ἔχει ἢ ἀγαθὰ λαμπρῶς αἴτις ἐκείνους,  
 ἢ θεωρημάτων βαρυτέρων, ἢ ἀπὸ ἡμῶν αὐτῶν  
 τὰ νοήματα, εἰδὲν ἵνα μοι λεχθέντα ἔχει ἔστιν  
 ἄλλοις ἀνοήτοις ὅτι τῶν ἐκείνους μωρίας,  
 ἢ πᾶσι ἵνα μαρτυρῆς ἢ σοφίας τῆς σοφίας τῶν  
 ἢ ἔχει ἢ σοφίας τῆς θεοῦ ἀγαθῶν αἴτις αἴτις  
 αὐτῶν. αὐτῶν γὰρ καὶ τῶν θεῶν. ἀλλὰ ἀρκεῖ τὸ μω  
 ρὸν τῆς θεοῦ. ὅτι ὁ μωρὸν τῆς θεοῦ, σοφώτερον ἢ  
 ἀνοήτων ἐστὶ καὶ ὁ ἀνοήτων τῆς θεοῦ, ἰσοπέ  
 τερον ἢ ἀνοήτων ἐστὶ καὶ πάντα τὰ ἐκείνους  
 πᾶσι ἐκείνους καὶ ὁ κύριος ἀνοήτων, ἵνα τοῖς  
 ἐκείνους ἴσῃ τὰ ἐκείνους, καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς  
 ἡμεῖς ἀπὸ τῆς ἀδικίας ἡμεῶν, καὶ σοφιστικῶν  
 ἀπὸ τῆς μωρίας τῆς θεοῦ. καὶ εἰσαχθέντες ἐκ τῶν  
 διωκτῶν ἀσθενῶν ἐπὶ τῶν σοφίαν, ὅτι τῶν  
 ἰσχυρῶν τῆς θεοῦ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν. ὅτι ἔστιν ἢ δόξα καὶ  
 τὸ κέχος εἰς τὴν αἰώνιον. ἀμήν.

A Dei ad mundi sapientiam commiscendam  
 tota descendere, sed potius\* modicum quod  
 necessarium fuit, quod fatuum Dei erat, vt  
 hoc parvo & fatuo Dei infatuaretur faculi  
 sapientia, \* magnitudinem in se venientis  
 sapientie impotens sustinere. Verum ex  
 plurimū interponamus, vt perspicue possit  
 intelligi quomodo fatuum Dei stultam fe  
 cerit sapientiam mundi: fingam paulisper  
 me, qui aliquid putor esse, cum insipientē  
 aliquo, & inerudito conferre sermonem,  
 qui nihil intelligat, nihil acutē disputatio  
 nis interroget; numquidnam opus mihi est  
 ad illius stultitiam arguendam, dialecticam  
 calliditatem, & profundorum sensuum  
 acumen adhibere? Nonne ad vnius ser  
 munculi factum vilis & modici, qui tamen  
 illius intelligentia videatur acerrimus, fa  
 tuum & insipientem esse convincam? Sic  
 igitur ad mundi sapientiam stultificandam  
 non est opus sapientiam Dei descendere, &  
 cum ea colluctari, quæ deorsum est sapien  
 tia, sed sufficit fatuum Dei: quoniam fa  
 tuum Dei sapientius est hominibus, & infirmum  
 Dei fortius hominibus, & omnia contraria  
 C Salvator meus & Dominus assumpsit, vt  
 contrarijs dissolvat contraria, & nos con  
 firmemur ab infirmitate Iesu, & sapientes  
 efficiamur à fatuo eius, & in hoc introducti  
 possumus ascendere ad sapientiam & virtu  
 tem Dei, Iesum Christum, Dominum nos  
 trum, cui est gloria & imperium in sæcula  
 sæculorum. Amen.

MSS. R.  
 Modicum,  
 hoc est in  
 carnatio  
 nis Sacra  
 mentum.  
 Quid ne  
 cessarium  
 fuit  
 MSS. R.  
 Non enim  
 valebat  
 faculi sa  
 pientia  
 magnitu  
 dinem in  
 se venien  
 tis sustine  
 re sapien  
 tia.

1. Cor. 1, 25.

Ο Μ Ι Λ Ι Α Θ.

Εἰς τὸν.

Ὁ λόγος ὁ ἡμεῶν αἴτις ἢ ἱερῶν ὅτι  
 κελὶς λέγων ἀκούσατε τῶν λόγων τῆς  
 ἀδικίας τῶν σοφῶν. μέγα τὸ ἔπος ἐ  
 φησὶ ὅτι τῶν ἀδικίας τῶν πατέρων αὐτῶν  
 τῶν σοφῶν.

HOMILIA IX.

(juxta Hieronymum V. L.)

Sermo qui factus est ad Ieremiam à Domino, Ierem. 11, 1.  
 dicens: Audi verba Testamenti huius; vt  
 que ad eum locum in quo dicitur: Con  
 versi sunt ad iniquitates patrum suorum.

Eodem interprete.

ΚΑτὰ τὴν ἱστορίαν παροῦσαν τῶν  
 κελῶν ἡμεῶν ἰσοπέθει καὶ γέγονεν  
 αὐτῶν ἢ ἐπιδημία σαματικῶν κεφαλῆς καὶ  
 ἐπιδημίας ὅλα τῶν κόσμου, ὅτι ὁ λόγος  
 ὅτι ἔφησεν, καὶ ἐκλήθησεν ἐν ἡμῖν ἢ γὰρ ὁ  
 φῶς ὁ ἀληθινός, ὁ φωτίζει πάντα ἀνοήτων  
 ἐργάτων εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῶν κόσμου ἡμῶν,  
 καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτῶν ἔφησεν, καὶ ὁ κόσμος ἐκ  
 τῶν οὐρανῶν. εἰς τὸ ἄλλο ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτῶν ἐ  
 παρέλαβον καὶ καὶ μὲν τῶν εἰδέναι ὅτι καὶ  
 αἴτις ἐπέδημει, εἰ καὶ μὴ σαματικῶς, ἀλλ' ἐκ  
 ἐκείνους τῶν ἀγίων. καὶ καὶ τῶν ἐπιδημίας  
 αὐτῶν τῶν ἐπιδημίας πάλιν ἡμῶν ἐπέδημει. καὶ εἰ  
 βούλει τῶν ἀπὸ δεξιῶν λαοῦ,

Iuxta historiae quidem veritatem non ne  
 gamus praesentiam Domini nostri Iesu  
 Christi corporaliter factam, & toti mundo  
 illuxisse, quando Verbum caro factum est, &  
 habitavit in nobis. Oportet autem nosse quo  
 niam & antequam corpus assumeret, ad  
 sanctos quoque descendit: & post hanc praesentiam  
 corporalem ad caelos victor ascen  
 dens, rursus ad nos veniet. Si vis huius rei

1. Joh. 1, 14.

